

[Amtoff.]

len har fastsat bestemmelser om raludvinding uden for territorialgrænsen, bestemmelser, som supplerer bestemmelserne i dette lovforslag, vi behandler her; og lovforslaget her drejer sig jo om området mellem daglig højvandslinje og territorialgrænsen.

De nye bestemmelser går, som allerede nævnt, ud på, at der skal indhentes tilladelse til ralbjærgning hos ministeren for offentlige arbejder, og at godkendelsen kan gøres betinget af en afgift til statskassen pr. m³ ral og af, at rallen udlosses i dansk havn. Det fremgår af bemærkningerne, at det ikke vil være særlig strenge krav, der vil blive stillet til dem, der ønsker at bjærge ral, men kravene er alligevel en skærpelse i forhold til de nugældende forhold, hvor der ingen begrænsning er uden for territorialgrænsen og næsten ingen begrænsning for danske fartøjer inden for territorialgrænsen.

Lovforslaget vil vanskeliggøre eksport af ral, men spørgsmålet er, som allerede nævnt af tidligere ordførere, om det er tilstrækkeligt. Vi ser jo, at det i dag kan betale sig at bjærge ral på strandbredden og transportere rallen landværts til en nærliggende havn og derfra eksportere rallen til Tyskland søværts. Denne eksport vil ikke blive ramt af lovforslaget, da rallen ikke er bjærget på søterritoriet. Ministeren er da også inde på dette forhold i sin fremsættelsestale, idet han antyder, at man kan erstatte lovforslaget med et eksportforbud i medfør af vareforsyningsloven.

Umiddelbart finder jeg et eksportforbud mere egnet til at løse vore problemer og vil gerne spørge ministeren, om han, siden lovforslaget blev fremsat, er nået videre i sine overvejelser om disse. Jeg vil også gerne spørge ministeren, om eksportforbuddet vil kunne holde i tilfælde af et dansk medlemskab af fællesmarkedet.

Der har i de senere år været mange klager på grund af ralbjærgning ved den jyske vestkyst. Hovedparten af disse klager skyldes, at ralbjærgningen støder mod det almindelige ønske om, at vore kyster skal anvendes til rekreative formål, herunder også trække turister til landet. Jeg mener ikke, at man kan debattere lovforslaget uden samtidig at komme ind på kystfredningsloven, al den stund kystfredningsloven beskæftiger sig med en del af søterritoriet.

I 1906, da loven om kystfredningen blev vedtaget, tænkte man ikke på kysten som rekreativt område. Kystfredningsloven siger derfor kun, at kysten kan fredes, hvis kystens sikring gør det nødvendigt. Det er et spørgsmål, om ikke denne bestemmelse trænger til revision, om ikke f. eks. ønskes om rekreative områder kunne motivere en kystfredning. Også på anden måde bør man overveje, om ikke kystfredningsloven bør ændres. Efter loven er det tilladt at bjærge ral, hvis det ikke er forbudt. Man kan sige, at vi igennem de kystfredninger, der er gennemført, har fået en slags negativ liste: Kystens primære funktion i dag må imidlertid være at fungere som rekreativt område. Det ville således være naturligt, at man ændrede kystfredningsloven; således at ralbjærgning var forbudt, hvis ikke en kystkommission havde tilladt ralbjærgning; altså sådan at vi fik en positiv liste. Et forbud mod eksport af ral ville naturligvis hjælpe på forholdene. Endnu større virkning ville det have, hvis klitvæsenet, som ejer store arealer langs vestkysten, ville holde op med at bortforpagte disse arealer til ralbjærgning.

Det radikale venstre er velvilligt stemt over for de tanker, der ligger bag ved lovforslaget, og formålet med lovforslaget. Vi må nu have en grundig drøftelse af problemerne i et udvalg.

Vivike: Jeg er glad for, at dette lovforslag er fremsat. Jeg synes nok, lovforslaget skulle have været bedre, men ifølge fremsættelsestalen er ministeren jo meget åben for eventuelle ændringer og forbedringer i lovforslaget.

Det, jeg er lidt ked af, er, at det ikke omfatter strandbredden; altså inde på selve strandbredden skal der ingen tilladelse til for at grave ral, og jeg tror nok, vi i udvalget skulle overveje, om ikke det er nødvendigt. Dermed har jeg ikke sagt, at jeg mener, der skal et absolut forbud til, men det, vi ser ovre på dele af vestkysten, er, at en entreprenør graver ral, og når han så ikke mener, der er mere, så flytter han et andet sted hen, men lader en hel masse af materiellet stå. Der står disse meget grimme bygninger, eller hvad man skal kalde det, og de får lov at stå der til evig tid. Skal han have en tilladelse, kunne den i hvert fald